

къмъ небето, после завели гоститѣ да спятъ въ една барака. Ярко поискалъ да му дадатъ заложици. Дали му трима души най-лични даурци и казали:

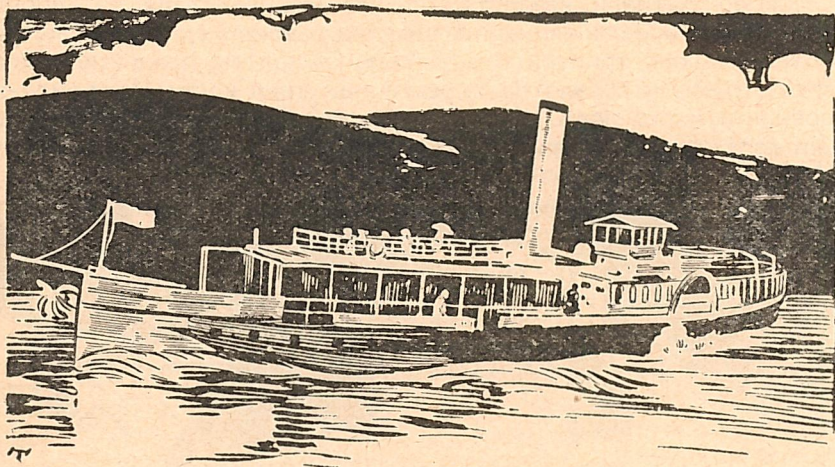
— Не се бойте отъ нищо. Леглата сж хубави, меки. Спете си и ние сме тукъ.

Щомъ казацитѣ заспали, заложицитѣ почнали да се измѣкватъ. Ярко забелязалъ това, скочилъ, събудилъ своитѣ хора и ги накаралъ да вържатъ даурцитѣ.

— Така ли! — извикалъ той. — Казвайте, какво сте замислили? — По това време замирисало на пушекъ. Хвърлили се казацитѣ къмъ вратата, почнали да я къртятъ и да я чупятъ съ сѣкири. Ярко изкочилъ прѣвъ и захвърлилъ въ огъня самурената опашка, като проклиналъ глупавата си вѣра въ нея.

Даурцитѣ хвърляли по него стрели, но той тичалъ и размахва въ сѣкирата. Даурцитѣ се стѣписали, и Ярко щѣлъ да избѣга, но на страна стоялъ малкиятъ хитъръ шаманъ Айго съ зли очи. Въ ржцетѣ си държалъ пушката, съ която нѣкога Ярко го научилъ на „огненъ бой“. Той вдигналъ пушката, прицелилъ се, грѣмналъ, и казакъ Ярко падналъ на земята мъртавъ.

Татяна Кондратенко

ДАЛЕКО ВЪ ОКЕАНА

Отъ всичко най-желая
да съмъ прочутъ морякъ,
далеко да отплувамъ
отъ родния си брѣгъ.

Далеко въ океана.
подъ свѣтълъ небосводъ...
Водата нека жпне
и моя параходъ.

Надъ него родно знаме
ще трепка, ще се вѣй,
за Пиринъ ще ми шепне,
за Дунавъ ще ми пѣй.

Когато пакъ заплувамъ
къмъ родния си брѣгъ,
южнякътъ ще милува
развѣтия ми флагъ...